

ПЕТ

Таня Шахова

Ситуацията е идентична с Йовковата пиеса „Боряна“. Историята е с почти същите герои от пиесата на Й. Йовков, само името на Едрьо е подменено с Емил. Сменени са и някои от второстепенните персонажи.

Действащи лица

Бащата **ЗЛАТИЛ**

Тримата братя – **РАЛИ, АНДРЕЙ** и **ПАВЕЛ**

ВИДА – жена на най-големия син **РАЛИ**

ЕЛИЦА – жена на средния брат **АНДРЕЙ**

ЕМИЛ и **ВАСИЛ** – приятели на **АНДРЕЙ**

БОРЯНА – приятелка на най-малкия брат **ПАВЕЛ**

БАЩАТА на **БОРЯНА**

Съседката **МАРА**

дежурни **ПОЛИЦАИ**

Място на действието

В един малък провинциален град, на улица „Й. Йовков“ №5, в къща-близък живее старият Златил със семействата на синовете си. Неговият приземен етаж е с решетки на прозорците. Половината от къщата е на големия му син Рали: тя е топлоизолирана, с нова дограма, гаражът е превърнат в кафене. Другата половина – на средния брат Андрей, още не е измазана, но има цветя по прозорците и великденска украса.

В КУХНЯТА

Вида, заедно с по-младата снаха Елица, меси козунаци. Върви предаване за народните ритуали за Великден. Елица се опитва с лакът да натисне дистанционното – ръцете ѝ са брашнени.

ВИДА Божке-е-е, ако само са врещели по седенки, как са се изхранвали?!? Ако баш така е било, ушите са си яли! Остави, остави ги, че като ме хване яд, ми идва голема сила! Секо му намерило цаката: етнографи, етнологзи, евролози, европрограми... Само и само да не работат! Цел народ артисти!

ЕЛИЦА Без звук може ли? Заболя ме главата.

Тестото на Елица залепва по ръцете ѝ. Меси старателно, но става по-лошо.

ВИДА Сложи повече брашно, брашно сложи! И тая година ще ядете купешки козунаци!

Елица закрива лицето си с тестените ръце. Вида е делова.

ВИДА Включи фурната да загрява, дай това на мене!

Движенията на Вида са уверени и практични. Всичките ѝ действия приличат на ритмичен „танц на бита“.

ЕЛИЦА Винаги ли ти излизат козунаците?

Вида меси виртуозно с двете си ръце две топки тесто. Елица прави от тесто цвете за украса.

ВИДА Кръст направи! На първия козунак се прави кръст.

Елица се прекръства неловко, със срам. Вида прави кръст от тестото. Предаването продължава, изброяват се поверията.

ВИДА Миналогодишното яйце се заравяло там, откъдето идват парите!? Ами от ръцете ми идват парите... и от главата! Трябва да го нося, не да го ровя!

ЕЛИЦА Аз освен под банкомата да го заровя...

Вида си гледа телефона.

ВИДА Рали като се заплесне, до нощес ще работи!

ЕЛИЦА Трябва да му кажеш да почива, ще се разболеет!

ВИДА Ако всички легнем да лежим, ще ядем... мушмули!

ЕЛИЦА Много обичам мушмули, ама през декември – като омекнат отвътре.

На вратата се звъни. Елица бързо излиза да отвори, връща се с празни ръце.

ВИДА Айде пак! Телешопът?

Елица наднича под кърпите да види тестото.

ЕЛИЦА Май втасаха.

ВИДА Дай да видя какво е тоя път!

Елица вади формички за сладки, рови в опаковката за още.

ЕЛИЦА Три звездички, три лунички, две сърчица и бонус...

ВИДА И това за колко?

Елица опакова обратно формичките.

ВИДА Колко даде за тия тенекета?

Елица наднича под кърпите на тестото. Вида намира бележката.

ВИДА Четиресет и девет лева и деветдесет и девет стотинки!

Елица се смее. Вида настръхва.

ВИДА Откъде пари?

ЕЛИЦА Върнах блендера.

ВИДА А за него?

ЕЛИЦА Андрей ми даде.

ВИДА Откъде? Той нали нямаше до заплатата?

ЕЛИЦА Тестото ще тръгне из кухнята!

Вида отвива кърпите, меси отново. Чуват се мъжки гласове. Елица скача да се преоблече. Връща се след секунди гримирана и с нова блуза. Сяда до масата да чака мъжа си Андрей да влезе и да я види красива. Никой не влиза. Зад вратата се чува мърморенето на стария Златил през кашлица.

ЗЛАТИЛ Пак свети лампата! Тоя ток без пари ли е?

ПРЕД КАФЕНЕТО

Андрей и двамата му приятели Васил и Емил изнасят маса, за да седнат на припек. Единственият, който е облечен „нормално“, е Андрей – очевидно само той работи. Дрехите на другите двама са останали в 80-те – маратонки и навити ръкави на дънковите сака с вдигнати яки. Прическите също са отживял „ню уейв“. Облечени са почти като на снимката на плаката, залепен на вратата на гаража. Неформалната им алтернативна група се е казвала „Бодливи Цветя“.

Емил пожелава да почерпи и отваря хладилника. От звука на камбанката, закачена на вратата му, Вида се показва на вратата. Емил слага пари в чинийката на касата. Успокоена, Вида се прибира.

АНДРЕЙ Какво стана с балнеосанаториума, Васе?

ВАСИЛ Подгизнах бе, гъбяхся и се усмърдех на сяра и бабишкери...
И за какво? Ни осигуровки, ни договор, ни бакшиш!

Бирата свършва. Андрей не става да се прибира. Емил се изправя да тръгва.

ВАСИЛ Лека и доходна!

ЕМИЛ Махнах се, затова черпя! Нема смисъл вече! Повече харча, отколкото изкарвам.

АНДРЕЙ И?

ЕМИЛ И пак боровинки ще се берат...

Емил сяда обратно. Мълчат. Васил не издържа на унието и вика в пространството.

ВАСИЛ Фъковщина, шитовщина... Леле, да ми падне тоа живот, ще му откина главата-а-а! И топките на Матераци-и-и...

Вида е привлечена от шума.

ВИДА И да се дереш, и да не се дереш, мацките не връзват на голтаци!

Васил не ѝ обръща внимание, изчаква я да се прибере. Хваща звънчето на хладилника, отваря го тихо, заменя празните с пълни бутилки, на празните слага капачки.

ВАСИЛ А бе, помните ли – от долните класове имаше един Петака-тъпака!? Петака, щот’ по руски го питали: «В каком класе ты учишься?», а той: «В петакава А класа!» Тоя тапун го гледам вчера – кара го шофьор в S класа! Не ще да са наркотици – нема толко акъл; нещо в листите ли се е наредил, к’во ли, я банка, я комисия некая? Или баща му партийно шефче да е бил, що ли!? ... А бе, зомбиряхте се в тия телефони, бе! Ще зема да подпала Нокиата, да хакна де що има, траншове да надипля, да ме видите тогава... Ама първо ще си отвора една бира с нея!

Смят се на допотопния му телефон. Прибират телефоните, Андрей вади вестник, разделя го, четат. На Емил се е паднала страницата с некролозите.

ЕМИЛ Благодаря за глътката спокойствие... Колко добри хора и как всички ги обичат...

ВАСИЛ А бе, тоа – ский! – как прилича на Андрей! Иска ми гласа – как ли нема па да ти го дам безплатно на тебе баш! Ский как гледа! Къде им прават имиджа на тея по калъп? Да е добър, семеен, стабилен, а кой знае к’ъв добитък е...

ЕМИЛ Нищо общо няма!

ВАСИЛ Андрейка, батка, що не те направим кмет, ебати тапуните ги прават!?

АНДРЕЙ Чакат се проливни дъждове...

ВАСИЛ Сериозно ви говорим! „Независим кандидат Андрей Златилов“! Правим си предизборния щаб тука! Дай по една бира по тоя случай!

АНДРЕЙ Предупреждават за критични стойности, код червено на отделни места... Дали сме отделно място?

ВАСИЛ Що сте толкова инертни материали, бе? Засаждаме де що има с коноп и се финансираме! Що земя има и пустее, ако се разработи, златна мина ще е! Кмете, на мене после ми даваш само концесийка за минералната вода! На злато ходим, ей пичови, на злато! Даваш ми минералната и стой та гледай тогава: макузита, спа, басейни!

ЕМИЛ Бабички...

ВАСИЛ Как те търпя толкоз години – да те влача на гърба си, да ме дърпаш назад... И в Испания се завлече да ме излагаш само!

Вида и Елица слизат при тях. Вида проверява касата, събира празните шишета от масата, внася в кафенето бирените каси. Никой не йпомага. Вида вдига една каса, оставя я и вдига друга. Нещо я тревожи. Открива празните бутилки. Ядно стоварва полупразната каса пред Андрей. Без думи той вади шепя намачкани банкноти и ги слага на масата.

ВИДА Нали уж немахте за тока на стълбите и мазето?

АНДРЕЙ От печалбата!

ВИДА Каква печалба?

АНДРЕЙ Дето делим печалбата от кафенето!

ВИДА Къде я има тая!? Печалбата, дето я няма никаква, да делим, ама разходите само за нас да са! Къде дават така!? На пъдарин ме направихте да дебна да не крадете!

Елица застава зад Андрей, гали го успокоително по гърба.

ВАСИЛ Ей я кметицата! Гле'йте, Елица-Кметица! Да се готвиш за избори! Плакатът е готов, така как сте двамата заедно! Градът ще осъмне облепен!

АНДРЕЙ Млъкни за малко! ... Ти – къде?

Емил вдига рамене, защото не знае накъде отива.

ВИДА Василе, Емиле, я да нахвърляте тия дърва в мазето. Имате бира от мене!

ВАСИЛ „Бира“ или „по бира“?

Вида влиза. Андрей отваря по бира.

ЕЛИЦА Утре имаме среща на випуска. Не знам как ще се познаем класът! Реших да си облека абитуриентската рокля, още ми става. Какво ще кажеш?

Андрей няма какво да каже. Приготвят се да пренасят дървата. Емил се спира до омърлушената Елица.

ЕМИЛ Пазиш си синята рокля? Синята рокля с бели обувки...

ПРЕД КЪЩАТА

В двора на бившия завод е имало спортна площадка или игрище. Старият Златил и съседката Мара държат по едно дълго въже и си пасат козичките, които не се виждат. Той е прав, с гръб към нея, тя си носи чекмедже и сяда близо до него.

МАРА До оградата на завода е-е-ей там тревата е най-тучна.

Златил не е в настроение за разговори, отдалечава се.

МАРА Снощи ми се яви на сън твойта Христинка, Бог да я прости.

Златил се спира, за да чуе съня.

МАРА Говори ми, а всичките ѝ зъби в устата – златни... и ми каза...

Златил чака.

МАРА Забравих какво ми каза.

Недоволен, Златил дърпа козата в друга посока.

МАРА Чакай, че ти виси конец отзад. Разбридал ти се е подгъвът.

Златил се оставя да му откъсне конца от разшития подгъв.

МАРА Земи се обръсни! Ако немаш бръснач, да ти дам – от мъжа ми остана, още е остър, колко години минаха... А вчера си купих ножица и дръжката ми остана в ръцете. Нетраен стана мат'рялът, па ние сме ош' по-нетрайни! Златко, отдавна исках да ти река да се чуваме по-начесто, че ако се гътнем нещо, да не замиришем...

Златил хвърля въжето, тръгва си без козата.

МАРА Я, това не е ли твоят Рали? Ей, претрепа се това момче от работа. Се работи, се тича... Не беха прави да не му дадат да си отбие от топлата вода, да си прекара за парниците! А така, ей на, излива се в полето без нищо! Злобно нещо сме това, хората!

ЗЛАТИЛ Ти сериали немаш ли за гледане, че хората си тръгнала да дебнеш?

МАРА Немой с лошо сега, аз за добро гледам, че големо движение около вас...

ЗЛАТИЛ Какво движение, къде около нас?

МАРА Работници копат за кабели ли, там за не знам си какво... Златко, Андрейчови що не земат да си осиноват детенце! Яз ще ѝ кажа на Елица. Колко случаи има такива: осиноват си, па си родат...

ЗЛАТИЛ Кога щели да копат?

МАРА Забравих точно кога... А бе, Злати, верно ли, че твоят Павли се е хванал с щерката на големец? Много бил богат, ама като не запомних името му... Как беше?

ЗЛАТИЛ Филанкишията!

МАРА Не ми излезе сиренето и това е. От маята ли, от млекото ли...

ЗЛАТИЛ От главата ти!

МАРА Това сте вие, мъжете! Зверите се, зверите се, па се озверите!

Златил търси камък да измери козата, за да си изкара яда.

МАРА Сетих се какво ме пита Христинка насън!

Той, обърнат с гръб, чака да чуе.

МАРА Пита верна ли е оная работа.

ЗЛАТИЛ Коя?

МАРА За онова – кървавото злато.

ЗЛАТИЛ Кое?

МАРА Дето хората приказват, че баща ти убил брата си за него?
Уж дело се гледа, уж нищо не излезе, ама хората
говорат...

Златил плюе, тръгва си. Връща се, отказва се да обяснява.

ЗЛАТИЛ Усойница!

ПРЕД КАФЕНЕТО

Андрей рисува, Емил поправя някаква машинна част, Васил наблюдава работата на двамата.

ВАСИЛ Кмете, знам как да превърнем града в данъчен рай!

АНДРЕЙ Ако замълчиш за пет минутки, ще те черпя!

Васил мълчи с голямо напрежение.

ВАСИЛ Не ща да ме черпиш. Ти английски ли преподаваш, или рисуване? Отидоха ни половината гласове, ако те видат да рисуваш – хората не обичат бедняците от изкуствата!

АНДРЕЙ А бе вярно, не съм чул нито един ученик да мечтае да стане художник! „Какъв искаш да станеш?“ – никога „Художник.“ „Къде искаш да живееш?“ – никога „В България.“

ВАСИЛ То ще е за лекар: „Мечтая да съм художник в България.“

АНДРЕЙ Лекари има тук-таме, прависти, бизнесмени, банкери...
и всички все извън България! А кой ще остане тука?

ВАСИЛ Ето това ще променим, нема да се даваме на Петака, ама ха! Обаче, батка, тръгвам при тебе на английски. Бизнес английски преподаваш ли? Гледам го Емо к'ъв е факир на моторите... Пичови, в момента ставаме богати! Значи, събираме от околията трабантчета – де каквито има – и правиме рент-а-кар! Екзотичен туризъм на колела! Андро ги ъпгрейдва там с рисунки едно друго, ние поемаме ентъртейнмънта! Пишем проект за еврофондовете, бутаме на който к'вото трябва... Айде, ортаци, на работа!

ЕМИЛ Що с трабанти, а не с каруци? Еко, био...

Васил в еуфория прави изчисления, Андрей, примижал, рисува Емил.

АНДРЕЙ А бе, Емо, да не си си падал на времето по Елица?

ПРЕД КЪЩАТА

Златил и компанията от кафенето.

ВАСИЛ О-о...

ЗЛАТИЛ Айде, метла!

Златил застава пред Андрей.

ЗЛАТИЛ Какво работиш сега?

АНДРЕЙ Не виждаш ли? Рисувам.

ЗЛАТИЛ За работа питам!

АНДРЕЙ Какво искаш?

ЗЛАТИЛ Да станеш, да работиш!

Андрей продължава да рисува. Златил започва да събира столовете, затваря кепенците на кафенето. Вида излиза и отваря кепенците обратно.

ЗЛАТИЛ Пак сички ламби запалени, чешмата неспряна! Хан!

ВИДА Добре, тате, ще ги оправя! Защо да не ти казвам „тате“, аз живи майка и баща нямам. Толкова години се мъча, сега стиснах очи и ето – казах го! Гладен ли си, тате?

ЗЛАТИЛ Тате-нетате, лампите се гасат!

ВИДА Добре, тате!

ЗЛАТИЛ Напук ли ми правиш нещо?

ВИДА Не, тате!

ЗЛАТИЛ Сеир ли гледате, че си немате телевизори дома? Айде, кой откъде е!

Васил и Емил тръгват, Андрей остава сам на тротоара да рисува. Телефонът му звъни.

АНДРЕЙ Павле, къде си, братче мило? Какво правиш там? ...
Гледай да си дойдеш за Великден! Без тебе няма да почнем!

В БАРАКАТА

Вида е изгубила търпение да чака мъжа си. Рали заварява тръба през маска.

ВИДА Рали, цял ден те чакам да ти кажа! Рали, спри за малко!

Рали ѝ показва с жестове, че не може да спре. Продължава да заварява.

ВИДА Старият има много злато.

Рали продължава да работи, Вида му спира газта от вентила.

ВИДА Старият има злато, много злато!

РАЛИ Откъде накъде?

ВИДА Видях го! Работници копаеха за кабели покрай оградата и той сигурно се е уплашил и през нощта е търсел къде да го скрие!

РАЛИ Откъде накъде?

ВИДА Какво пелтечиш, видях го!

РАЛИ Как?

ВИДА През прозореца!

РАЛИ Откъде знаеш, че е злато?

ВИДА Знам какво е злато!

РАЛИ Какво злато?

Вида му показва голяма старинна монета.

ВИДА Един куфар стари пари!

РАЛИ Значи така било!

ВИДА Може и Андрей да знае!

РАЛИ Ш-ш-т, мисля!

ВИДА Заспа ли, Рали! А Павел? Дали той знае? Колко време не се е обаждал!

ХОТЕЛСКА СТАЯ

Павел и Боряна се бият с възглавници, прегръщат се, целуват се, Боряна се изплъзва, скрива се в дрешника, Павел я търси, с дистанционното се мъчи да отвори щорите. Боряна се предава.

БОРЯНА Огладнях, поръчай закуска моля!

ПАВЕЛ Ами, не ми е удобно...

БОРЯНА Мо-о-оля?

ПАВЕЛ Не ми е удобно да нареждам на хората. Сам ще ида да ти взема. Какво искаш?

БОРЯНА Ти сериозно ли, бе!?

ПАВЕЛ И да забогатеея, сам ще си права нещата.

БОРЯНА Ако те помоля да се обадиш да ми изгладят дрехите, да спрат да косят навън, че е шумно, да ми включат сауната, сам ли ще тичаш? Заради мен няма ли да се обадиш?

ПАВЕЛ К'во ме мъчиш сега! Боряно, доминираш ли ме нещо?

БОРЯНА Павле, мисля, че сме различни!

Павел мята възглавница по нея.

ПАВЕЛ Какво ще правиш сега? Аз ще поуча малко за изпита.

БОРЯНА Ами какво? С всичко ще се заема, като ти не можеш... Голф, масаж, мъка в релакса...

ПАВЕЛ Боряно, нали знаеш? Аз такъв живот, на какъвто си свикнала, не мога да ти осигуря!

БОРЯНА Каква изненада! Тоя па – аз ще го осигуря! Без това от малка ме подозират, че ще раздам всичко на някоя секта или за благотворителност. Баща ми може даже да се зарадва...

ПАВЕЛ Да бе, да, той само такъв голтак като мене чака да му вземе момичето...

БОРЯНА Баща ми-и-и... не мога сега да го мисля!

Телефон.

БОРЯНА Как така блокирана? Нищо, пишете на сметката на баща ми! Как така има забрана? Нищо, ще ви платя кеш. Какво дължим? Колко-о-о?

В КАФЕНЕТО

Елица е разстроена. Емил и Васил гледат мач.

ВИДА Триста и четиресе лева за тоя, дето духа! Се на тебе да ти се случи! Казваш: „Нямам пари“ – и толкова!

ЕЛИЦА Не беше честно всички да се изнижем. Трима останахме накрая: един диабетик, нищо не консумирал, аз и една приятелка останахме да си разделим сметката...

ВИДА Аз пари нямам, имаме студент в чужбина – и учи, и работи... Ние излишни пари нямаме!

ЕМИЛ Какво е станало?

ВИДА Най-богатата плаща банкетите!

Елица се захлупва на масата. Емил идва до тях, слага си ръката на рамото ѝ. Влиза Андрей.

ЕМИЛ Елице, ще намерим пари!

АНДРЕЙ Откъде ти точно, Емиле, ще намериш пари?

ЕМИЛ Намери ти тогава!

АНДРЕЙ Ще намеря, що да не намеря!

ВИДА Откъде ще намериш? Ти?

ВАСИЛ Чухте ли го тоя лаф на коментатора: „Това момче ми прилича на Ботев!“ Питат: „Какво общо има Ботев с футбола?“ Така де, нищо общо няма!

СПАЛНЯТА НА ВИДА И РАЛИ

ВИДА Да се обадим, да питаме!

РАЛИ Не! Мисля.

ВИДА Какво ще правим толко злато? Ни е да го продадеш, ни е да го купиш! Злато, антики... Голяма беля!

РАЛИ Мисля!

ВИДА В музея, ако ида да им покажа монетата, ще питат къде съм я намерила. Те на полицията могат да ни дадат като иманяри!

РАЛИ В музея – не!

ВИДА Да я снимам, да я пратя на детето в Германия да пита, че там са по-честни?

РАЛИ Как ще го изнесем после? Не замесвай детето!

ВИДА Немаше ли един колекционер, дето всичко изкупувал?

РАЛИ Хич не ни трябва да ни знаят, живи нема да осъмнем!

ВИДА Да зема анонимно да се свържа с музея, да питам колко ще ми дадат за тая монета?

РАЛИ Млъкни малко, че мисля!

ВИДА Ние сметки си правим, а Андрейчови ще отмъкнат всичко под носа ни!

РАЛИ Тая нема да стане! Аз от дома вече не мърдам!

ВИДА Кой знае колко вече е измъкнал!

РАЛИ Аз ще се заема с тая работа, ти ще наглеждаш тате!

ВИДА *(Набира телефон.)* Ало, музеят ли е? Може ли да ме свържете с директора? Благодаря!

Боричкат се за телефона.

РАЛИ Ало? Мой съселянин ми поръча да разбера къде, фактически, човек да отиде, ако е намерил, например,

някоя монета... Не, то не било в нашето село, ами на братовчед му... Не, не е иманяр, какви вредители... Не, не е унищожен хилядолетен културен пласт... А, не, няма такова нещо! ... А какво е възмездяването? ... Не, аз нямам нищо да предложа!

Рали рязко затваря, следва отново боричкане за телефона.

ВИДА Записали са номера, могат да те открият!

РАЛИ Ти ме накара да се обадя!

ВИДА Я иди на място там да разгледаш дали има като тази, ама с никой няма да говориш!

ПРЕД ВРАТАТА НА ЗЛАТИЛ

ВИДА Тате, ще дойда да ти измера кръвното. Кръвното е опасно нещо! Тате, крадат от бирата. Нека да държа касите при тебе, а? Ще дойда да ти почистя стаята.

Вида нахлува в стаята на Златил, преди той да успее да се заключи. Усърдно пуска прахосмукачката. Без да иска, разпръсква купчината тото фишове на масата.

ВИДА Тате, тая краста с тотото не те напуска.

ЗЛАТИЛ Я ако обичаш вече да напуснеш, тука е чисто!

ВИДА Ау-у-у, ами прозорците? Така ли мръсни ще останат за Великден? Трябва да ги измия преди големия дъжд!

ЗЛАТИЛ А бе какво се разшетяхте напоследък? Я да ме оставите на мира, викам!

ВИДА Кога не съм ти носила, като сготвя? А да е било да не те каня с нас на масата? Тате, мисля си напоследък, че ако имах повече деца, на най-читавото щях да оставя всичко.

ЗЛАТИЛ Оставяй на кой щеш, като имаш. Аз нищо немам за оставяне.

ВИДА Щото парите си искат човека. Е, кой разправя: по пистите нагоре най-бедните ниви били по чукарите, ама дошло време и за най-много пари ги продали. И какво? За нищо време си профукали парите: купат коли, фукни нагоре-надолу и свършат. Аз за Андрейчови нищо не казвам, нали, ама Рали знае кое, колко и как...

ЗЛАТИЛ Я ми донеси хапче за кръвното, че ушите ми бучат нещо...

Вида с неохота излиза. Златил веднага заключва след нея.

ЕЛИЦА НА ПОКРИВА

ЕЛИЦА (*Говори по телефона.*) Всичко свърши, тихо е, малко зловещо, никой не вика, няма паника... Има пълна тишина... Само наш'та къща е останала в цялата махала. Нависоко сме, вече ще се оттича, няма опасност да пуснат нова вълна. Всички са тук, баща ти е долу, питай и за мен – виж как не ме е страх. Не се безпокой...

Вида търси обхват, взима телефона на Елица.

ВИДА Андрее, свърши ми батерията. Звънни на Рали да стои там, където е – нема нужда да идва, да свърши работата там. Тука всичко отиде, няма какво да се направи, наработихме се...

ЕЛИЦА Ти къде си? Пази се! ... Ало, ало?

Вида в еуфория, гласът ѝ ехти из цялата къща.

ВИДА Бабо Маро, пусни тази квачка – за хората няма място, ти животни си помъкнала! Да не сме в Ноевия ковчег? Я дайте да отворим водка за дезинфекция, че момчетата като дойдат, да се сгреят. Що народ пренесоха, що добитък! Пазете телефоните, че зор ще видим! Я се огледайте некой да не липсва... Как па не заля мазето да изкара нашия плъх на светло...

А бе, хора, какво стана с Емил? Андрей и Васил пренасят лудите от болницата в долната махала, за Емил нищо се не разбра, нали бабички вози с лодката... А бе, хора, нещо знае ли се за Емил? ... Олеле, Божке-е-е, ами сега-а-а, квачки мътим, човечецът си е отишъ-ъ-ъл... Кой ще звънне? Дайте всички да викаме, може да се обади... Емиле-е-е!

ЕМИЛ И ЕЛИЦА – САМИ НА ГУМЕНА ЛОДКА

След дълга целувка.

ЕЛИЦА Ами сега, като ме е срам? Срам ме е даже да те погледна!
Сега какво ще правим?

ЕМИЛ Ще заминем!

ЕЛИЦА Никога! Андрей в никакъв случай не бива да разбира за това!

ЕМИЛ За кое?

ЕЛИЦА Аз обичам Андрей!

ЕМИЛ А той?

ЕЛИЦА Ще умра, ако той разбере!

Емил стои с наведена глава.

ЕМИЛ Андрей няма какво да разбира!

ЕЛИЦА Търсят те, всички те търсят.

ЕМИЛ Ето ме!

ЕЛИЦА Водата се отдръпна.

ЕМИЛ Ще ринем кал и тиня.

Елица го погалва по врата.

ВИДА БЪРШЕ ВРАТАТА НА ЗЛАТИЛ

ВИДА Заля ни, а-ха да ни издави – как па не ти трепна сърцето да видиш живи ли сме! Очите искам да ти видя, като знаеш колко години труд ни отиде ей така под водата! Да бехме си гледали живота и само да крадем, като някои...

Вида чука, отвътре никой не отговаря.

ЕЛИЦА ПРЕД ВРАТАТА НА ЗЛАТИЛ

ЕЛИЦА Татко Златиле, само ти можеш да ми помогнеш, татенце! Толкова години чакаме дете, уж нямало причина да не стане, ама ей ме – празна и безсмислена съм! Мило татенце, дай ми малко шанс! Моля се на Андрей да домилея. Ако ми помогнеш да платим ин витро, ще ме спасиш, тате, татенце!

Златил я заварва коленичила пред вратата му като пред иконостас.

ЗЛАТИЛ Какво има? Какво току се навъртате, като ме няма?

ЕЛИЦА Аз мислех, че си вътре...

ЗЛАТИЛ И?

ЕЛИЦА Исках да те помоля за...

ЗЛАТИЛ Нямам, нямам! Какво все до мене опирате? Нямам!

ЕЛИЦА Дали заради минералната вода всички сме болни, тате? Покрай лековитата вода само болни хора са се събирали тука, децата им също били болни, децата на децата...

ВИДА НАРЕЖДА ПРАЗНИЧНАТА ТРАПЕЗА

Козунаците са в средата на масата. Вика, за да я чуят всички.

ВИДА Хайде да сядаме! Рали може да закъснее, а Павел я дойде,
я не!

Събират се. Старият е мрачен.

ЗЛАТИЛ Искам да знам, кой снощи бутал вратата ми да влезе?

Вида гледа Андрей.

ВИДА А така! Кой е бутал вратата?

Андрей се смее.

АНДРЕЙ Коя врата?

ВИДА Никой няма да излезе от тука, докато не си признае!

АНДРЕЙ Защо, забранено ли е да се ходи долу? (*Пита баща си*)
Криеш ли нещо?

Златил загубва интерес към разговора. Сяда си.

ЗЛАТИЛ Я сипвай! Сипвай да ядем!

ВИДА Андрей, защо си ходил долу снощи?

Рали паркира на двора и влиза.

РАЛИ Вижте кого докарах на стоп!

Павел и Боряна влизат сияещи. Боряна носи огромен букет с полски цветя. Не знае на кого да го поднесе. Дава го на стария Златил.

ПАВЕЛ Водя ви гости!

ВИДА Ама къде? Няма място!

АНДРЕЙ Ще се намери.

ЗЛАТИЛ Долу няма място!

АНДРЕЙ Ще им разчистят тавана.

ЕМИЛ И АНДРЕЙ РИСУВАТ ТРАБАНТ

Боряна и Елица наблюдават с интерес. Павел чете. Пристига Васил, носи папка документи, разпорежда се като „мениджър“ на проекта.

ВАСИЛ Емо, батка, верно ли пак се готвиш за Испания? Ако точно сега го спретнеш тоа номер, не знам, батка!

БОРЯНА За Испания ли заминаваш? Закъде точно?

Емил бърника нещо в мотора и от шума разговорът става невъзможен. Васил се надвиква с мотора.

ВАСИЛ Никаква Испания! Тука щ' ти напра'им Испания. Като потекат еврофондовете, батка, ще се изтрепат за нас – Фар, Сапард, едно друго... Срецам се с хора, уреждам финансиране, работата става сериозна, ви казвам! В общината открих едно маце – силно мой човек! Работата става дебела!

АНДРЕЙ Мацката ли е дебела?

Боряна и Елица се смеят, Павел се опитва да чете – алиениран е, не желае да се включи в общото настроение. Андрей е вдъхновен от вниманието на Боряна: виртуозно рисува хищна тигрова паст върху предния капак. Елица е щастлива от доброто му настроение, Емил е погълнат от мотора.

БОРЯНА Супер става! Не може ли ауспухът да стане като цигара, която дими от нарисувана уста и лице на задния капак?

АНДРЕЙ Колко сте напред това, младите, как леко ви хрумват нещата!

БОРЯНА Това съм го видяла някъде... Имам един семестър реклама... Павле, сърдиш ли се нещо?

Павел се е зачел и „не чува“ въпроса.

БОРЯНА Ехо-о-о, тука съм!

ПАВЕЛ Какво искаш?

БОРЯНА Да се изкъпя, чувствам се мръсна.

ЕЛИЦА Ела у нас – бойлерът ни е бавен, но не го изключваме.

ПАВЕЛ Яко ме караш да се чувствам виновен! За лекции съм се мил в кенеф с шишета от минерална вода!

БОРЯНА Нещо плашиш ли ме!?

Андрей разклаща бутилка газирана вода и полива компанията, Елица се залива от смях, разтърсва друга бутилка газирана вода и полива и Емил. Павел и Боряна се включват във водната битка.

Златил излиза, следван по петите от Вида. Настроението на компанията „спихва“. Всички се захващат с предишните си занимания. Златил на излизане се спира, чака да се освободи от компанията на Вида.

ВИДА Тате, накъде?

ЗЛАТИЛ На гробищата!

ПАВЕЛ Боряно, хайде на разходка!

БОРЯНА Защо? Тука е купона!

Рали докарва каси. Вида е раздвоена дали да последва отдалечаващия се Златил, или да помага на мъжа си, който започва да разтоварва касите. Рали прави знак с глава да не изпуска стареца.

АНДРЕЙ Видо, а ти накъде?

РАЛИ Не е твоя работа, отива с тате.

АНДРЕЙ Нещо много се грижите напоследък за тате...

В СТАЯТА СИ

*Златил тѝпче мукавен куфар в стара желязна каса. Сепва го чу-
кане, монетите се разпиляват. Златил мята сакото си отгоре.*

ЗЛАТИЛ   Защо не чукате? Какво искате? Махайте се! Като кърле-
                  жи сте се впили в мене, махайте се!

ПАВЕЛ   Тате, тате, какво става, тате?

ЗЛАТИЛ   Какво става! Братята ти ще ме уморат! Това става!

Павел гледа купчината под сакото, която изглежда като труп.

ЗЛАТИЛ   От музея едни хора ми дадоха да паза едни неща тайно,
                  никой да не разбере, ама братята ти полудяха...

ПАВЕЛ   Тате, защо все се карате? Откакто дойдохме с Боряна, иде
                  ми в земята да потъна от срам!

ЗЛАТИЛ   От мене ли те е срам? Добре, че майка ти не дочака да го
                  види тоя резил! Не можем да се мерим ние с Нано-
                  ви! Не сме ние за тия хора, недей да се подлѝгваш!

ПАВЕЛ   Аз си мислех, че имам семейство, като имам баща и братя,
                  че имам къде да ида, а съм като куче – нямам къде
                  да се свра.

Павел се разплаква, Златил се обѝрква.

ЗЛАТИЛ   Я стани! Стани да си изпържим по едно яйце!

Златил е свикнал да се оправя в кухнята. Ядат.

ПАВЕЛ   Не може ли поне козата да я дадеш на съседката, докато
                  сме тука? И все се събуваш пред вратата като в
                  миналия век. Не може ли вътре да ги прибиращ тия
                  цѝрвули?

*Златил с непроницаемо лице бѝрзо се съблѝча и вади от гардероба
костюм, риза и вратоврѝзка.*

ЗЛАТИЛ   С тоя костюм се пенсионирах и с него жених братята
                  ти. Майка ти ми го купувà от ЦУМ за осемдесе лева
                  тогава – нали пусто все за къщата гледахме, една

година едно да направим, после дигнахме и покрива, но като ни съкратиха, така остана неизмазана твоята част. Ако е рекъл Господ, живот и здраве, ти ще си го нагласиш, както ти се харесва. Я, тиа боклуци къде са били! Само ни лъга'а, че са златни...

Вади от горния джоб на сакото „Златен орден на труда“, „Социалистически ударник“ и „Първенец в съревнованието“. Решава да се избръсне. Разкопчава си ризата. Прави си пяна. Павел му подгъва яката, държи му напуканото огледало.

ПАВЕЛ Защо все мама ти поливаше да се бръснеш, не можеше ли сам?

Златил се подсмивва, облича костюма. Възелът на вратовръзката го затруднява, Павел му помага.

ЗЛАТИЛ Така ще хода вече дома – официален. Ама много скърцат тия обувки! Хората като ме видат да се чудат дали не е умрял някой! Павле, я вземи – под покривката на масата има десет лева, да изведеш момичето из центъра да се почерпите! Пък иде тиражът на тотото, то не се знае... Ако уцелим от тотото...

Павел отива до касата, повдига покривалото. Златил го изблъсква с тялото си от стаята. Замахва и удря с юмрук по вратата.

ПАВЕЛ Какво тото, какъв музей... С тия пари да оставиш мама да си иде в селската болница! Как не те беше грях?

Рита вратата от външната страна.

НА ТАВАНА

Павел е пред компютъра, Боряна иска да си говорят.

БОРЯНА Павле, като малка винаги ме преследваше чувството, че някъде другаде става нещо интересно и аз не съм там. А с теб винаги съм в интересното. Ела веднага в леглото да стане още по-интересно!

ПАВЕЛ Само още малко. Не знаех, че пазарът за антични монети е криминализиран. Законът работел в полза на аукционните къщи в чужбина. Боряно, нали си учила финанси – колко може да върви старо злато?

БОРЯНА Звучиш като баща ми! Какво циклиш?

ПАВЕЛ Боряно, ако имаме много пари, какво ще правим?

Боряна не знае, вдига безразлично рамене.

БОРЯНА Баща ми казва, че парите си искат хората – на всеки може да му се паднат и нищо да не направи. Парите трябвало да работят. Той на всички разказва и се фука как съм му върнала всичко, което е похарчил за следването ми. Спестявам му културния шок, че ги изкарах за една вечер в казиното – четиринайсет хиляди от раз, останаха осем до сутринта. Ти какво ще направиш с много, ама много пари?

ПАВЕЛ Къща, бизнес, живот, с какъвто си свикнала – за тебе, галерия – за Андрей, екскурзия – за тате, ферма – за бате Рали...

БОРЯНА А за теб?

След дълга пауза Павел изключва компютъра.

ПАВЕЛ Боряно, пари ще намеря. Но ние да не се загубим!

В ПАРНИКА

Павел и Боряна влизат в парника при Рали. Двамата братя мълчат един срещу друг.

БОРЯНА Дъщерята на Скелета ми е приятелка. Друг начин няма да се узаконят тия пари! Ще ви ги прибере държавата и това е! Предлагаме да ги уредим: ще ѝ се обадя, ще им вземем максимално възможното и ще делим!

Рали мълчи потресен. Ръцете му продължават механично да работят. Пристигат Вида и старият Златил, като бутат количка, препълнена с чували.

БОРЯНА Защо не наемате работници, а се мъчите така?

ВИДА Защото не сме Нанови, та да наемаме хората да ни работат! Мене от работа не ме е срам! Рале, да не ти е нещо лошо?

РАЛИ Говорат нещо, ама не можах много да разбера.

БОРЯНА Какво има за разбиране? Павел ми каза, че баща му има старо злато. Не знам какво мислите да правите, но по закон то е собственост на държавата. Имам два семестъра право...

Вида се нахвърля да бие Боряна, Златил хуква вкъщи, Павел се мъчи да отскубне Боряна, която от спортна злоба не се дава, а Рали го отблъсква с тяло. Сирена на патрулка прекъсва бойните действия. Съседката Мара е извикала полиция.

В РАЙОННОТО

Дежурният полицаи пише с един пръст, попълва данните на „извършителите“. Цялата фамилия търпеливо чака. Всички стоят прави пред бюрото. Полицаят се изпотява, защото нещо блокира. Павел се намесва, рестартира компютъра, прикрива Боряна, за да може да се измъкне.

ВИДА Другарю полицаи, нали никого не сте освободили?

ПОЛИЦАЙ Личната карта, ако обичате!

ПАВЕЛ Вкъщи е, знаем си данните наизуст!

ПОЛИЦАЙ Вас Ви знам, но лицето е гостенка.

БОРЯНА Може ли да отида да си взема личната карта?

Полицаят не обръща внимание на предложението.

ПОЛИЦАЙ Трите имена и ЕГН.

БОРЯНА Боряна Вълчева Нанова.

Полицаят спира да пише и я поглежда.

ВИДА Да, това е дъщерята на Вълчан Нанов.

Павел ритва с всичка сила един тръбен стол, изкривява го. Полицаят бързо и сърчно му слага белезници. Започва да пише докладна за увреждане на обществено имущество.

ЗЛАТИЛ Чакайте малко да се разберем. Каменчо, недей така!
С баща ти сме акрани, не виждаш ли – детска му работа! Дай да се разберем с добро.

В ТРАБАНТА

Андрей се е излегнал полупиян, пие, пее, задрямва. Компанията проектира автоvlak. Първият Трабант е в стил сафари, вторият – розово-романтичен, третият – рокерски, четвъртият – в революционен стил със сърп и чук и недорисуван портрет на Ленин.

АНДРЕЙ Да бях на мястото на Павел, нямаше да излеза от тавана, ама той е глупав, глупав е! Ще изпусне това чудно момиче!

Васил е делови и сериозен. Измъква Андрей от колата и го закрепва пред недовършения портрет на Ленин. Завързва го с колан да стои прав пред капака и му слага спрей в ръката.

ВАСИЛ Абсолютно съм сериозен! Ако не си свършиш работата, отпадаш, делим с Емо и нема да търпа да се лигавиш!

Васил отива при Емил, който обезшумява гърнето на „романтичния“ трабант. Андрей изтрива изцяло Ленин, рисува наново и вдъхновено, без да залита. Васил идва да види как се справя Андрей. Нахвърля се да го бие. Емил ги разтървава. На капака е нарисуван портрет на Боряна.

ВАСИЛ Пусни ме да го смачкам това говедо! Аз за тоя кредит земята изринах в банката пред жената! След два дена ми идват клиенти бе, лигльо! Знаеш ли колко струва един флакон бе, задник смотан!

Андрей тръгва да ги прегръща и двамата.

АНДРЕЙ Мъка ми е, че ни подмина всичко, батинки! Обичам ви вас двамата, ще ви позлатя от горе до долу, със златен спрей ще ви напръскам! (*Мъчи се да отвори капачката на спрея.*) Обаче животът е на друго място! Васка, убитаци сме, батка! Баща ми има торба злато и какво от това? Мина животът покрай него! И покрай нас мина и не ни взе, батка! Изпаднахме от трабанта му! Мъка ми е как нищо не направихме, мъка ми е колко много ви обичам, батинки!

Васил налива кафе от термус, помага на Андрей да седне.

ВАСИЛ Какво имал баща ти?

АНДРЕЙ Куфар със злато има, ама да е прокопсал нещо? Зарежи тая работа.

ВАСИЛ Как ще я зарежеш бе, идиот! Ти даваш ли си сметка какво можем да направим? Аз живота си залагам за кредит да ти уреждам бизнеса на тебе, а ти – „Зарежи я“! В куфар лежи бъдещето на тоя град! Лас Вегас ще направя, Баден-Баден...

АНДРЕЙ Чух, какво повтаряш: „Баден-Баден“, „Дюран Дюран“... А бе що не направим концерт? Голямото завръщане! На стадион и ние. Излизаме и...

ЕМИЛ Парите са на баща ти, а ти си изпий кафето.

АНДРЕЙ Май вече не са негови, като ги гледам Вида и Рали.

ВАСИЛ Моля-я-я? Откъде накъде? Тея ще ги обърнат в мотики и трактори! Мащаб трябва за тая работа, Андрей! Ставай да вървим, нема да оставим тая работа така!

ЕМИЛ Налягай си парцалите и кротни, да не те укротя с некой токат! С кое парче ще почнем концерта?

ПРЕД ВРАТАТА НА ЗЛАТИЛ

Елица шепти през ключалката.

ЕЛИЦА Тате, миличък, знам, че си вътре, чуй ме, моля те! Никога за нищо не съм те молила, но само в теб ми е надеждата: шест хиляди струва ин витро, ще ти ги върна до последната стотинка! Помогни ми, моля те, помогни ми!

ВИДА Какво искаш от стария, какво мяукаш като разгонена котка?

Вида тропна на вратата.

ВИДА Тате, плъзнали са мравки и хлебарки, утре ще пръскаме при тебе – да знаеш!

НА ТАВАНА

Телефонът на Павел звъни, той се обажда и пребледнял го подава на Боряна.

БОРЯНА О, баща ми! Изпусни парата! Ако така ще си говорим, да затварям! И аз съм цървулка тогава! Нали знаеш, че ако ще ми говориш така, се каширам и това е!

ПАВЕЛ Как е открил телефона ми? Край! Да изчезваме!

БОРЯНА А парите? Айде пък да видим как ще ме прибере! Като гръмнат вестниците – само чакат да го изядат! Няма никъде да ходим без парите! Стига вече стопове – няма да мръдна оттук!

Целуват се, започват да се любят. На долния етаж се хлопва врата. Павел прекъсва. Боряна се мъчи да отклони вниманието му към шумовете от долния етаж. Павел се изправя, натъква в чантата на Боряна разпилените из цялата стая дрехи.

ПАВЕЛ Боряно, слизаш да се сбогуваш с баща ми и го молиш да те изпрати до спирката и го задържаш там. Аз ще се промуша отзад. Важното е да го задържиш навън! Ако пита за мене – на автогарата съм да ти купувам билет.

ПРЕД ВРАТАТА НА ЗЛАТИЛ

Боряна чука на вратата. Пълна тишина. Появява се Вида по нощница.

ВИДА Какво търсиш тука?

БОРЯНА Да кажа „Довиждане“.

ВИДА Тръгваш ли си най-последно?

БОРЯНА Не-е-е, толкова сте любезни и мили, че не мога да не се възползвам още от гостоприемството ви!

ВИДА Не ми разтягай локуми ти на мене, ами се омитай! Имаме документ, че това тука е наша етажна собственост. Нямах работа в частен имот ти!

Павел пресреща Рали на стълбите, в тишина и ожесточение започват да се изтласкват по стъпалата. Жените се втурват да им помагат. Паранетът не издържа, пропуква се. От стаята си старецът вика с всички сила.

ЗЛАТИЛ Помощ, помощ! Убиват ме!

Съседката Мара влиза с кофа вода и делово я плиска в купа от хора.

МАРА Не мойте така, сине, таа пукница ще ви изяде главата. Рале, сине, ти поне си стопанин, какво пощръклетхте? Ще уморите стареца!

Мара вика през вратата на стареца.

МАРА Злате, облачай са да вървим дома. Боб съм сварила, скоро излазай! Те, младите, да са разберат, ние да им се не пречкаме!

ЗЛАТИЛ Маро, сестро, обади на полицията, на общината, на пожарната – тука синовете ще ме пребият, ще ми разбият вратата!

Групата се разпръсква, Мара остава с него.

МАРА А ти що си се залостил така?

ЗЛАТИЛ От добро, от голямо добро!

Мара си тръгва. Златил на колене се моли пред стара избеляла снимка на баща си.

ЗЛАТИЛ Всичко се повторя, тате, всичко! Зимай ме вече при тебе, че всичко се повторя! Децата тръгват по лош път, тате, не мога да ги уварда...

ГРОХОТ ОТ КОМБАЙНИ

Улицата е задръстена от два комбайна. Обсадили са къщата със запалени фарове и мотори. Вълчан Нанов, бащата на Боряна, контролира „операцията“. С Боряна надвикват шума, викат си по телефона и на живо.

БОРЯНА Заради тоя цирк няма да излеза!

ВЪЛЧАН Има много време до жътва, бензин също има – комбайните остават тук!

Къщата се тресе от шума. Павел прикрива с одеала прозорците. Рали и Вида не се виждат. Пристигат Андрей, Емил и Васил. Тримата с прибежки като при военна акция влизат вътре. Андрей пее Вагнер, Елица му донеся китарата, използват грохота за фон на парче на „Бодливи цветя“.

ВАСИЛ Йекшън! Към града се е отправила колона от джипове с тъмни стъкла и руска регистрация, пълна със снайперисти!

БОРЯНА Глупости! Сега защо разпространяваш такива неща? Баща ми е най-обикновен зърнопроизводител. Какви джипове, какви снайперисти!?

Васил и Емил започват да трупат маси и столове пред вратата.

ВАСИЛ Айде „най-обикновен“! Що на мене не ми дадоха завод и толкова земи?

БОРЯНА Няма да се извинявам, че баща ми бачка като луд! Павле, кажи!

Павел залоства прозорците.

БОРЯНА Павле, мислиш ли, че баща ми е мутра?

Павел вдига рамене. Златил вика иззад заключената врата.

ЗЛАТИЛ Колко сме ви яли попарата на Нанови! По колективизацията деда ти душата е извадил на тате, докато не си даде последното рало даже! А сега синът му пръв капиталист се извъди!

Боряна се ядосва, решава да излезе. Започва да разчиства барикадата.

БОРЯНА Щото пък вие сте златни! Затова си се заключил като затворник, защото всичките сте най-почтените и честните!

Разплаква се, Павел я прегръща.

ПАВЕЛ Боряно, няма бъдеще за нас! Това ни чака – само злоба и крясъци. Тука няма място за любов, тука е само злоба и мизерия. Това е, което мога да ти предложа. По-добре си върви!

Започва да ѝ разчиства пътя към вратата. Боряна сядва.

БОРЯНА И да си ида, няма да е сега! Никой за нищо не може да ме принуждава!

Дим се стеле от горния етаж.

ВИДА Пожар! Горим!

Всички хукват нагоре да гасят, наставка суматоха. Рали е сам на етаж на баща си и започва да разбива вратата със секира. Никой не чува виковете на Златил. Рали с куфара излиза от разбитата врата на стареца. Васил го пресреща. Заграждат Рали. Той се бори да се освободи, прикрива с тяло куфара. През процена на разбитата врата виждат Златил да лежи на пода. Изведнъж всичко замлъква.

Елица извиква. Старецът се размърдва, надига се до леглото и ляга със скръстени на гърдите ръце. Притихва.

Рали успява да се освободи и издърпва куфара, който се разкъсва. Монетите се разлихват по стълбите. Всички са го заобиколили като в капан. Вида с метла и лопата събира парите в леген. Братята се нареждат в кръг на стълбищната площадка и съсредоточено започват да ги делят поравно. Никой никого не гледа.

Елица отива да види стария и проплаква.

ЕЛИЦА Къде отиваш? На кого ни оставяш?

Включва се екранът от първата сцена: гледаме къщата отгоре, издигаме се все по-нависоко, докато тя се смалява; смаляват се и комбайните на улицата, и градската градина се смалява; градчето, гледано отгоре, се отдалечава, отдалечава... Отвисоко всичко е спокойно и красиво.